

O jednom písmenkovom kráľovstve

Kde bolo, kde nebolo, bolo jedno kráľovstvo. Ale nie také obyčajné ako v každej rozprávke! V tomto kráľovstve žili spolu s rozprávkovými bytosťami všetky písmenká z abecedy. Niektoré bývali v kráľovskom paláci, iné v domoch pod hradom. Niektoré bývali v domčekoch samotné, niektoré spolu, lebo boli skvelí kamaráti. Ako napríklad písmenko i a písmenko a. Stále sa držali za ruky a nikam nešli jedno bez druhého.

Každý deň sa narodilo nové písmenko a všetci netrpezlivo čakali, aké bude. Aj dnes ráno sa ozval v paláci detský plač, a tak sa tam rozbehli aj Láskykvet a Laktibrada, Loptoš s Loptoškou a Lomidrevo s Lomiskalkou. Lomidrevo takmer zámockú bránu vylomil a Laktibradovi sa od radosti začala krútiť brada.

„To bude naše,“ tešili sa, **„určite bude patriť do našej písmenkovej rodiny.“**

Pribehli ku kolíske, ale aké bolo ich sklamanie, keď tam videli ...no... videli tam veľké.... NIČ. Naozaj tam nič nebolo.

„Láskykvet, vidíš niečo?“ opýtal sa Laktibrada a natrčal svoju veľkú bielu bradu do kolísky.

Tá však zalomila rukami, pokrútila hlavou a povedala:

„Nevidím, to bude určite neviditeľné písmeno!“ povedala a pretrela si rukami oči.

Neviditeľné písmeno bude robiť neviditeľné skutky. Neviditeľné písmeno nikto neuvidí, keď sa bude smiať. Neviditeľné písmeno nikto neuvidí, keď sa bude hnevať. Neviditeľné písmeno urobí neviditeľné chyby.

Lomiskalka začala tíško plakať a z očí jej namiesto sĺz padali malé kamienky.

„Ako ho budeme volať, keď ho vlastne nevidíme?“

Vtom sa ozval veľký buchot a rachot a niekto poťahal Laktibradu za fúzy.

„Áu, ty lapaj jeden!“ A meno bolo na svete.